

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. január 25.
(csütörtök)

Szepesy László

„AKAROM”

Énekek: 225,1-4, 272

Lekció: Máté 8,1-4

„Mikor leszállott a hegyről, nagy sokaság követte őt. És ímé eljött egy bélpoklos, leborult előtte, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. És kinyújtván kezét, megillette őt Jézus, mondván: Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltisztult annak poklossága. És mondta néki Jézus: Meglásd, senkinek se szólj. Hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, amelyet Mózes rendelt, bizonyosságul nekik.”

Alapige: Máté 8,3b

„Akarom, tisztulj meg.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, őszintén szerettünk volna Neked hálát adni ezzel a lelki énekkel, minden szavával. Köszönjük, hogy teremtettél bennünket, így gondolunk különösen is azokra a gyermekekre, akiket az elmúlt héten adtál a gyülekezet családjai számára. Köszönjük, hogy Te vagy az élet forrása mindannyiunk számára. De Te vagy az, aki megoltalmaz és meg is őrzöl bennünket, gondunkat viseled napról napra, szeretnénk ezt is Neked megköszönni, de leginkább azt, hogy az igazi életet az Igében kijelentetted nekünk, megmutattad Jézus Krisztust, és napról napra Őt akarod előttünk felragyogtatni.

Köszönjük, hogy Szentlelked ma este is arra indított bennünket, hogy testvéri közösségben keressük Őt, és keressük a Te szent és tökéletes akaratodat. Kérjük, Urunk, hogy így is mutasd és jelentsd ki magadat nekünk, add, hogy a megértett ígén, megértett akaraton keresztül változzék a mi szívünk, életünk, és az Téged egyre inkább magasztaljon, dicsőítsen. Kérjük, hogy azt a munkát, amit Igédben élénk adtál, megígérted, hogy az ige elvégzi azt az életünkben, valóban megtörténhessék: változzon, gyümölcsöt teremjen az életünk a Te dicsőségedre.

És bocsáss meg nekünk minden hitetlenséget, amely ennek gátja, ennek akadálya. Kérünk, hogy ezeket is vedd el és győzd le bennünk. Győzelmes Úr vagy, ott a gólgotai keresztfán mindannyiunkat legyőztél, ezért a ma esti alkalommal is kérjük, hogy

add nekünk ezt a győzelmet, hogy a bűn ne akadályozzon bennünket a Rád való figyelésben. Kérünk, hogy így áldd meg együttlétünket, mai istentiszteletünket.

Szent Fiadért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Ez a néhány pillanat alatt lejátszódó történet a maga rövid párbeszédeivel együtt Isten velünk, életünkkel kapcsolatos akaratainak mélységeibe ad betekintést. Ugyanis Jézus Krisztus válasza, amit a leprásnak adott – a szívében kezdetben titkosnak mondható, de szavai által mégis kijelentett akarata –, hogy *„akarom, tisztulj meg”*, nem csak ott, abban a pillanatban, és nemcsak annak a leprásnak szólt, hanem ma is aktuális és igaz minden lelki leprában, bűnben szenvedő ember számára, azaz mindannyiunk számára: Jézus Krisztus akarata ma is a mi megtisztulásunk és megtisztíttatásunk. Az Újszövetség levelei több helyen is megerősítik ezt (Efézus 5,26, Titusz 2,14, Zsidók 9,14), de elég, ha csak az 1János 1,7.9-et idézem, amelyek így hangzanak: *„Ha pedig a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől ... Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.”*

Ez a párhuzam a bélpoklosság okozta tisztátalanság és a bűn között lehet, hogy némelyek számára erőltetettnek tűnik, de a Szentírás szerint nem az. Ugyanis az Ószövetségben több ízben is ez a betegség Isten haragjának a jele, az Ő büntetése volt. Gondoljunk csak Mózes nővérének, Mirjámnak esetére (4Mózes 12,9-10), vagy Elizeus szolgájára, a kapzsi Géházira (2Királyok 5,27), vagy Uzziás királyra (2Kronikák 26,19). Mindhármójukat Isten bélpoklossággal büntette meg bűneik miatt. Mózes 3. könyvében ezt a betegséget Isten külön is kiemeli a többi betegség közül, azal különböztetve meg a többitől, hogy ha valaki ebben a betegségben szenvedett, annak nem a kor orvosának kellett megmutatnia magát, hanem a papoknak, akiknek meg kellett állapítaniuk, hogy valóban kialakult ez a betegség, valóban ebben szenved az illető, illetve az esetleges gyógyulás esetén ki kellett mondaniuk, hogy elmúlt. A betegségnek ráadásul egy nagyon komoly következménye is volt a testi fájdalmak mellett: tudjuk jól, hogy a bélpoklosokat kizárták Isten gyülekezetéből is, nem mehettek a szent sátorhoz áldozatokat bemutatni, ami pedig az Istentől való elidegenedés, a Tőle való távollét egyértelmű jele volt. Azzal, hogy tisztátalannak nyilvánítottak valakit e miatt a betegség miatt, egyértelmű jele volt tehát annak, hogy ő nem tudja Istent az Őt megillető módon tisztelni. És mi az, ami a leprához hasonlóan minket is elválaszt, elkülönít, alkalmatlanná tesz az Ő imádatára, ha nem a mi bűneink? Ezért amikor az ebből a betegségből való gyógyulásról beszélünk, illetve a tisztátalanság elmúlásáról, akkor az nem pusztán a testi egészség helyreállítását jelenti, hanem annak a lehetőségét, hogy az illető ismét részt vehessen Isten tiszteletében. Ennek az embernek a gyógyulása során megjelenő isteni akarat tehát nem pusztán a testi gyógyulást, hanem az Istennel való kapcsolat helyreállításának lehetőségét is jelentette. Ma is, nekünk is ilyen értelemben szól Jézus Krisztus szava: *„akarom, tisztulj meg”*.

Ez a rövid kijelentés sok üzenetet hordoz számunkra, amelyek közül csak néhányat szeretnék a ma esti alkalom során kifejezni.

Először is, amikor meghalljuk ezt a hozzánk intézett néhány szót – vegyük úgy, hogy ez nemcsak a leprásnak szólt, hanem Jézus Krisztus személyesen nekünk mond-

ja, hogy „*akarom, tisztulj meg*” –, akkor először arra kell gondolnunk, hogy tisztátalanok vagyunk a bűn miatt, azaz Istennel nincs rendben a kapcsolatunk, rendezni kell azt valahogyan. A testi betegség, a lepra borzalmas dolgokat juttat az eszünkbe. Elég csak kimondani ezt a szót, és az embernek különféle képek ugranak be, s különféle fájdalmak jutnak az eszébe, amelyek még valószínűleg nem is érnek fel a valós fájdalommal, amit ez a betegség okoz. Mint súlyos betegség, a bélpoklosság jól kifejezi azt a lelki nyavalyát a szívünkben, amely nem csak beszennyez minket, hanem a vesztünket, a kárhozatunkat is okozza. Ha ez nem így volna, akkor Isten nem mondaná nekünk, hogy „*akarom, tisztulj meg*”, akkor Ő nem akarna megtisztítani bennünket. Tehát amikor először halljuk ezt az akaratot, hogy „*akarom, tisztulj meg*”, nézzünk önmagunkba, és nézzünk magunkra úgy, mint bűntől szennyezettek, akik Isten szeme előtt tisztátalanok önmagukban. És azt is gondoljuk végig, hogy hányan nem ismerik ezt fel, hányan élnek úgy a világban, hogy nem ismerik fel súlyos állapotukat, és hogy milyen rothadás van jelen életükben, és milyen vég vár rájuk! Az elmúlt hónapokban látogatásaim során mondta valaki: tiszteletes úr, én úgy érzem, hogy én nem szorulok megmentésre. Ó, hányan vannak ilyenek! Mivel fizikailag jól érzik magukat, mivel anyagilag biztonságban vannak, mivel mások elismerésének örvendezhetnek, becsületes, tisztességes emberek, így gondolnak rájuk mások, és önmagukra is így tekintenek, hogy én erkölcsös és becsületes vagyok, ezért azt hiszik, hogy minden rendben van az életükkel. Jézus Krisztus azonban őszinte orvosként közli velünk a diagnózist, odaáll elénk, és azt akarja személyesen nekünk mondani: „*akarom, tisztulj meg*”.

Pont ezért ez a néhány szó azt a kérdést teszi fel nekünk először, hogy meglátuk-e már ezt a súlyos állapotunkat, vagy még mindig különféle módszerekkel, emberi erkölcsösséggel, udvariaskodással, becsületességgel, és ehhez hasonlókkal akarjuk tarkargatni és szépítgetni szívünk állapotát és életünk helyzetét? Hányan bújnak ezek mögé azért, hogy ne kelljen szembenézniük bűneik valóságával. Ha elénk kerülne egy fénykép egy leprásról, valószínűleg elszörnyednénk a betegség súlyosságát látva, és valószínűleg szájalomra indulnánk az illető iránt. Ugyanígy elszörnyedtünk-e már a saját bűneink láttán, és azon, hogy milyen állapotba és romlásba taszít minket a bűn? Átéreztük-e már helyzetünk súlyosságát, azt, hogy ez a kór végez velünk, ha nem kapunk segítséget, ahogyan a bélpoklossal is végez a saját betegsége? Nem véletlen ez a párhuzam. A bűnnek, hogyha valóságosan akarjuk látni helyzetünket, még komolyabb következménye van, mint ennek a betegségnek.

Jézus Krisztus szava – „*akarom, tisztulj meg*” – azonban nem csak a gyógyulás szükségességének felismerését akarja egyértelművé tenni számunkra, azaz azt, hogy milyen a mi valódi helyzetünk, hanem ennek a kórnak a következményét is elénk adja, azt, hogy Isten szemében tisztátalanokká lettünk, Tőle idegenek, akik nem képesek Őt szentségben imádni. Erre azért kell külön is felhívnom a figyelmet, mert amikor a szabadítást és megoldást keressük, nem mindegy, hogy a betegség tüneteinek és a betegség megszűnésére, vagy annak következményeinek megoldására is vágyunk-e. Nagyon gyakran ugyanis Istent csak azzal a kéréssel keressük meg, hogy szüntesse meg bajainkat és bűneinket: gyógyítson meg, segítsen ki a bajból, adjon pénzt, adjon erőt, vegyen el tőlem egy adott bűnt. És mindez arra irányul, hogy jobban akarjuk érezni magunkat. Ugyanakkor ritkábban fordul az elő, hogy könyörgéseinkben azt is kérjük, hogy állítsa helyre mennyei Atyánkkal való kapcsolatunkat, hogy lélekben és igazságban tudjuk Őt valóban imádni, és hogy vegyen el szívünk-

ből minden olyan bűnt, amely megakadályoz minket az Ő tiszteletében, dicséretében és szolgálatában. Ez a leprás, ha jól megfigyeljük a Biblia szövegét, nem gyógyulást kért Jézus Krisztustól, annál nagyobb dolgot: megtisztítást. Azaz nem csak a testi bajára keresett orvosságot, hanem Istennel való kapcsolatának rendezését kérte, hogy többé ne legyen tisztátalan, hanem tiszta. Jézus Krisztus is ezt tette egyértelművé, amikor a mózesi törvények szerint akarta őt tisztának nyilváníttatni a papokkal, hogy egyértelmű legyen, hogy részt vehet Isten tiszteletében. Hívóként gyakran belefeledkezünk a bűneinkkel való küzdelembe, és elfeledkezünk arról, hogy igazából mennyei Atyánkkal való kapcsolatunk helyreállítását kellene kérnünk egyetlen Közbenjárónktól, Jézus Krisztustól azzal az őszinteséggel, azzal a hiánnyal, amit egy leprás érzett, hogy nem pusztán az emberi közösségtől kellett távol lennie hosszú ideig, hanem az Isten imádatából kellett elvonnia magát, azzal a hiánnyal kellene odaállni és kérni: *„ha akarod, megtisztíthatsz engem!”* Ennek a megtisztulásnak következménye lenne az, hogy az Isten népével való közösségünk helyreáll. Sajnos korunk individualista – az önzést nem nyilvánosan, de titokban mégis megengedő – keresztény irányzata a hangsúlyt csupán bűneink, bajaink, problémáink megoldására helyezi, holott egyaránt fontosnak kellene tartanunk, és könyörögnünk kellene az Atyával és az Ő népével való kapcsolatunk helyreállításáért is. Krisztus szava tehát nemcsak megoldást, hanem kapcsolat-helyreállítást is jelent, hogy helyesen tudjuk, megtanuljuk imádni Urunkat, Istenünket. *„Akarom, tisztulj meg”*, ez lefordítva annyit is jelenthet, hogy akarom, hogy az Atyát imádd, és az Ő népével közösségben legyél újból.

Harmadszor azon kell elgondolkodnunk, hogy mind a bélpoklos kérésében, mind pedig Urunk válaszában nagy hangsúlyt kap az isteni akarat. *„Ha akarod, megtisztíthatsz engem”* – hangzik a kérdés, és a válaszban: *„akarom, tisztulj meg”*. Miért fontos ez? Miért hangsúlyozzák mindketten az isteni akaratot? Több dolog miatt is.

Először is ez a beteg ember még nem ismerte Jézus Krisztus vele kapcsolatos akaratát. Valószínűleg hallott a hegyi beszéd tanításáról, mert az akkorra már elhangzott, és sokat beszéltek róla, és valószínűleg hallott arról is, hogy Krisztus többeket meggyógyított, mint például Péter anyósát is, de azt nem tudta, hogy ezzel a hatalommal, amit Isten adott Neki, ott és akkor hajlandó-e őt is meggyógyítani testi bajából. Ezért így fogalmaz: *„ha akarod”*. Ez a „ha” kifejezés a kérdésben nem annyira a bizonytalanságot akarja kifejezni, hogy egyáltalán kérése teljesítése lehetséges-e, ő efelől nem bizonytalankodott, mert a folytatásban megjelenik a bizonyosság, hogy *„ha akarod, megtisztíthatsz engem”*. Tehát feltételezi azt, hogy Krisztus képes őt meggyógyítani. A „ha” kifejezés alatt inkább Krisztus akaratának nem ismerését kell értenünk: nem tudom, hogy ebben a helyzetben velem ez-e az akaratod. Ez a hit tehát nem az isteni mindenhatóságban kételkedik, hanem Istennek a személyes étellel, az egyénnel kapcsolatos akaratát nem ismeri, hogy velem most mit akarsz. A kettő között pedig nagy a különbség. A között, hogy valaki nem tartja képesnek Istent arra, hogy egy adott helyzetben, akár betegségben, akár munkanélküliségben, akár gyermeknevelésben, vagy a magány terhének hordozása közepette, vagy egy hosszú ideje gyötrő bűn kérdésében szabadítást adjon, vagy csak azzal kapcsolatban bizonytalan, hogy vele mit akar tenni Isten. Amíg az egyikben Isten lekicsinylése van, mindenhatóságának megkérdőjelezése, addig a másikban mindezeket elismeri és hiszi az ember: mindenhatónak vallja, és feltételezi az Ő akaratát, hogy velem is ezt akarod tenni. Az egyik azt mondja, hogy nincs segítség, még Istennél sem; a másik vallja: Isten

tud segíteni, csak nem tudom, hogy mikor és hogy. Különösen fontos ez a különbségtétel akkor, amikor látszólag késik az Úr segítsége: amíg az egyik ember elcsügged, és nem remél semmit, mert szerinte Isten nem tud segíteni; addig a másik remél, mert mindenhatónak látja és vallja Urát, és várja az akarata szerint elrendelt időt.

A legfontosabb különbség azonban a kétféle hit között a bizalom. Ez a bélpoklos azzal az elhatározással lépett oda Jézus Krisztus elé, hogy Rá bízta magát, akár-hogyan is döntsön megváltó Urunk. Korunk hívőjét gyakran megkísérti az, hogy a bizalmat úgy összekapcsolja az Istentől kapott segítséggel, hogy ha ez utóbbi késik vagy elmarad, akkor a bizalom is meggyengül. Azaz, amíg ma sokan azt mondják, hogy bízom Istenben, ha segít, addig ez a bélpoklos azt mondta, hogy bízom Őbenne, és akaratodtól függ, hogy segítesz-e vagy sem, de ez Rád van bízva, Uram. Testvérek, vizsgáljuk meg magunkat, hogy mi mennyire bízunk megváltó Urunkban, és mennyire függ a mi bizalmunk attól, hogy segít-e nekünk egy adott dologban, vagy sem akkor, amikor mi akarjuk, és úgy, ahogyan mi akarjuk.

Továbbá ebben a kérdésben, hogy „*ha akarod, megtisztíthatsz engem*”, a hangsúly nem a megtisztuláson van, hanem az isteni akaraton. Ezért fogalmaz így a bélpoklos: „*ha akarod*”. Ha nem Isten akarata lett volna fontos számára, akkor csak annyit mondott volna, hogy kérlek, rabbi, gyógyíts meg. Ezt is mondhatta volna: tisztíts meg. És e mögött a gondolata mögött az állt volna, hogy ha lehetséges, akkor ma, holnap, vagy legalábbis néhány héten belül hadd lehessen ismét egészséges. Igaz, lehet, hogy Te ezt nem akarod, de engem ez annyira nem érint, engem annyira nem foglalkoztat, engedj az én kérésemnek inkább, legyen az, amit én akarok, hadd lehessen ismét egészséges. Az elhangzott kérdésben azonban ott áll az elutasítás lehetősége is, az a válasz, hogy ha nem akarod, akkor nem gyógyítasz meg. Ezen pedig el kell gondolkoznunk, hogy mennyire is fontos számunkra Isten akarata egy adott kérdésben vagy bűnünkkel kapcsolatban. Azért kell Isten akaratára a figyelmünket fordítanunk, mert gyakran eluralkodik bennünk a practicizmusság, amely Isten cselekvéseire, tetteire, életünkbe való beavatkozásaira akar csak koncentrálni, és mellőzi, vagy legalábbis háttérbe szorítja az Isten cselekvései mögött álló akaratát, ami viszont minden tettének forrása. Nem mindegy, hogy Istent mindig csak úgy keressük, hogy tegyél valamit, vagy az akaratát akarjuk hinni, és abban akarunk bízni.

Hadd szemléltessem a kettő közötti különbséget egy példával. Valaki egy súlyos, de nem gyógyíthatatlan betegségben szenved. A praticista ember röviden így imádkozik: kérlek, Uram, gyógyíts meg engem, és ez alatt tényleg ezt érti, hogy néhány napon, héten belül történjen meg a gyógyulás. Az, aki Isten akaratára figyel, azt kéri: Uram, segíts megértenem akaratodat, hogy mire akarod felhasználni egyáltalán ezt a betegséget az életemben, segíts Benned bíznom mindvégig, amíg ezt kell hordoznom, és ha akarod, vedd el tőlem. Mind a két imádság Isten Igéjén alapulhat, azon, hogy Ő a mi gyógyítónk (2Móz 15,26). Azonban amíg az első azt mondja, hogy ennek az ígéretnek most kell beteljesülnie, és e szerint az ígéreted szerint kell cselekedned, Isten, mert én így szeretném; addig a másik azt mondja, hogy tudom, Uram, hogy Te vagy a gyógyítóm, de nem tudom, hogy most akarsz-e meggyógyítani, és azt se tudom, hogy egyáltalán ezt akarod-e tenni velem. Lehet, hogy erőt akarsz inkább adni elhordozni a fájdalmat, és ez által akarod magadat másoknak megmutatni rajtam keresztül. Lehet, hogy az a terved, hogy hosszú idő után könyörölsz csak rajtam, és más ígéretedet valósítod meg addig, amíg újból egészségessé teszel. Segíts bíznom Benned, megértenem és elfogadnom akaratodat.

Látjuk, hogy milyen nagy a különbség a kétféle hit és hozzáállás között! Az egyik hit azt mondja: tisztíts meg, a másik: „*ha akarod*”, tisztíts meg. Az egyik kér, a másik előbb önmagát adja oda leborulva Isten elé, hogy Ő kezdjen az életével azt, amit akar. Az egyik megmondja az Úrnak, hogy mit tegyen, a másik Rá bízva a döntést. Az egyik csalódik, ha nem az történik, amiért imádkozik, és ez gyakran azzal jár, hogy kisebbnek is gondolja Istennek hatalmát, vagy az iránta való szeretetét, mert nem az történt, amit elképzelt; a másik akkor is hatalmas Úrnak hiszi Őt, ha az nem menti meg őt, nem tisztítja meg. Az egyik bizonytalan a felől, hogy mi Isten akarata vele és az ő életével; a másik meg van győződve a felől, hogy Isten kegyelmes, könyörülő, és ebben a hitében nem inog meg akkor sem, ha látszólag az Úr ellenkezőképpen cselekszik vele, mint ő maga akarná.

Mindezeket látva azt kell mondanunk, hogy nem mindegy, hogy hogyan hiszünk Isten ígéreteiben. Amíg azt hisszük, hogy Istennek nekünk kell megmondanunk, hogy mikor melyik ígérete szerint cselekedjen velünk, azaz mi akarjuk irányítani Istent abban, hogy hogyan vezesse az életünket, addig sok csalódás fog érni minket, és nem tapasztaljuk meg az isteni akaratnak való kiszolgáltatottság, az annak való alávettség igazi örömét és bizonyosságát. Ellenben, ha Isten akarata mindenk felett való az életünkben, akkor bátran merünk mennyei Atyánkra támaszkodni, az Ő akaratát keresni még ilyen szörnyű körülmények és betegségek idején is, és várni Őt türelemmel, hogy merre akar vezetni bennünket. Nem mindegy tehát, hogy alázattal várjuk Isten velünk kapcsolatos akaratának kijelentését, vagy pedig mi akarjuk megmondani, hogy melyik ígéretét teljesítse be életünkben.

Jézus Krisztus egyik akarata az, hogy „*tisztulj meg*”. De nem biztos, hogy ez ma történik meg, vagy holnap, lehet, hogy évek múltán. De nem az a kérdés, hogy mikor cselekszi meg Isten, hanem hogy hiszel-e az Ő téged megtisztítani vágyó akaratában. Mert ha hiszel, akkor Istenben és az Ő akaratában vagy bizonyos, és Rá tudod bízni magadat, és Rá tudod hagyni, hogy mit mikor cselekedjen. Ha nem az akaratában bízol, akkor cselekvései alapján akarod megítélni és megérteni Istent, az életben történő megtapasztalások által alkotsz egy istenképet, nem pedig az Igében kijelentett akarata szerint. Nem mindegy tehát, hogy az életünk során történő eseményekből akarjuk megismerni Őt (ha megment, akkor szeret, ha nem, akkor haragszik rám), vagy pedig kijelentett akarata, azaz Igéjén keresztül, amelyben egyértelművé teszi, hogy „*akarom, tisztulj meg*”. Jézus Krisztus hangsúlyozza saját akaratát a gyógyítása során, ezért kérdezzük meg mi is magunktól: nekünk mi az elsődleges, hogy Isten az általunk elképzelt módon cselekedjen velünk, vagy pedig saját akarata szerint bánjon életünkkel? Irányítani akarjuk-e Őt, megmondva, hogy mit tegyen, vagy életünket alá merjük rendelni Neki, hogy az Ő velünk kapcsolatos terve szerint cselekedjék és oldja meg életünk problémáit, és szabadítson meg bűneinkből akkor, amikor Ő akarja.

Végül pedig, utoljára azon kell elgondolkoznunk, hogy ez a bélpoklos azért is fogalmazott így, hogy „*ha akarod*”, mert még nem ismerte Jézus Krisztust annyira, mint mi, nem tudta, hogy egy leprást is meg akar-e szabadítani, vagy sem. Tehát lényegében véve nem ismerte Jézus Krisztus akaratát, és itt hadd hívjam fel a figyelmet, hogy mégis rá merte bízni magát az Ő akaratára. Itt vagyok, néhány dolgot hallottam Felőléd, Mester, de „*ha akarod, megtisztíthatsz engem*”. Mi őhöz képest az ellenkező helyzetben vagyunk. Nekünk már kijelentetett az Újszövetség, mi már ismerjük a Golgota és a húsvét evangéliumát, azt, hogy mi Istennek velünk kapcsolatos terve és

akarata. Mi tudjuk, hogy Isten akarata a mi üdvösségünk, a bűnből való szabadításunk, a bűnbocsánat és a kegyelem. Mi már nem tehetjük fel ezt a kérdést így – értsük jól –, mint ez a beteg feltette, hogy *„ha akarod, megtisztíthatsz engem”*, mert nekünk ismernünk kell mennyei Atyánk és megváltó Urunk akaratát, a válasz ott van a golgotai kereszten! Akarja Isten a mi megtisztítástunkat, megmenekülésünket? A golgotai kereszt mutat rá leginkább, hogy mennyire akarja. A kérdés azonban az, hogy ismerve Isten akaratát, bízni akarunk-e Benne vagy sem? Merünk-e bízni Őbenne vagy nem? Oda merjük-e szentelni magunkat Őneki, vagy pedig továbbra is görcsösen ragaszkodunk ahhoz, hogy mi irányítsuk akaratunkkal életünket, kéréseinkkel, Isten ígéretére való hivatkozásokkal, hogy Uram, jó lenne, ha most ezt és ezt tennéd meg?

Ő az egyedüli Szabadító, ahogyan ez a bélpoklos is hitte, és nagyon jól hitte! Lehet, hogy nem volt olyan jó Krisztus-ismerete, mint nekünk, nem ismerte a Golgota evangéliumát, de mégis jól hitte, hogy csak Nála van szabadítás, csak Rá nézve igaz, hogy képes megtisztítani őt. Ez a bélpoklos hitte, hogy Jézus az egyedüli Szabadító, de ez nem jelenti azt, hogy nekünk kell megmondanunk, hogy hogyan szabadítson meg minket, hanem hinnünk kell, hogy a Golgotán megszabadított, és ezt a szabadítást alkalmazza a mi mindennapjainkra, adott bűneinkre a saját bölcsessége és kegyelme szerint!

Ennek a szabadításnak az előképe már ebben a történetben is megjelenik: Jézus Krisztus ugyanis nem pusztán hatalma szavával gyógyít, kimondva, hogy *„akarom, tisztulj meg”*, ezáltal megtisztítva őt, hanem kinyújtja a kezét, megérinti ezt a bélpoklost, és az megtisztult. Testvérek, ez az evangélium képe. Ha más érintette volna meg ezt a beteg férfit, ő maga is beteg lett volna, elkapta volna a bélpoklosságot. Jézus Krisztus szentsége, tisztasága azonban elképzelhetetlenül felülmúlja minden tisztátalanságunkat, bűnünket olyannyira, hogy Őt nem szennyezi be a bélpoklosság, hanem megsemmisíti, eltünteti azt. Ugyanígy cselekszik bűneinkkel is: *„Jézus Krisztusnak (...) vére megtisztít minket minden bűntől”*, mert a bűn nem hatalmasabb Őnála, a bűn nem képes Őt beszennyezni, hanem Ő az, aki a bűnt eltörli. Erősödünk meg ebben a hitünkben, hogy egyedül Őrá van szükségünk olyannyira, hogy teljesen alá tudjuk vetni magunkat az Ő akaratának, amely nekünk megtisztítást és szabadítást hoz. A bélpoklos azonnal megtapasztalhatta ezt a szabadítást. Lehet, hogy nálunk látszólag késik, de bízunk abban, amit Urunk mond, amit az Ige is kijelent, hogy az Ő akarata az, hogy *„akarom, tisztulj meg”*.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk Téged, Úr Jézus Krisztus, mert már ebben a földi életben is megjelentetted azt az irgalmat, kegyelmet, amely szívedben van, amely a golgotai keresztfához vezetett, amely megmutatkozott minden gyógyításban. Köszönjük Neked, hogy ez az akaratod velünk, hogy megtisztuljunk.

Bocsásd meg azt a makacsságot, szívünknek azt a keménységét, amely nem akarja beismerni helyzetünk súlyosságát, amely szépítgeti a bűnt, amely letagadja, amely fél tőle, és nem mer szembenézni vele. Köszönjük, hogy mégis rávilágítasz arra, hogy meg kell tisztulnunk.

És köszönjük, hogy arra is rámutatsz, hogy ez a megtisztítás a mennyei Atyánkkal és Veled való kapcsolatunk helyreállítását jelenti, és hogy örvendezhetünk annak, hogy a Te néped tagjai közé tartozhatunk. Oly gyakran elfeledkezünk erről, és önző módon csak a saját kényelmünket, könnyebbségünket keressük, hogy

ne kelljen egy újabb bűnünkkel harcolnunk, és elfelejtkezünk arról, hogy milyen örömet és igazi boldogságot jelenthet, hogy Atyánknak tarthatunk, mondhatunk Téged, egymást pedig testvéreinknek. Urunk, kérünk, hogy vedd el szívünkből csak a bűnötől való szabadítás vágyát, és add, hogy mindemellett valóban vágyjunk arra, hogy népeddel és Veled valódi, élő közösségben lehessünk, ahogyan a szőlőtő a szőlőveszszővel.

És kérünk Téged, hogy engedd meg ezt a szabadítást személyesen átélnünk, ha még nem tettük. Te legyél a mi egyedüli Szabadítónk. Ne keressünk mást, ne bízunk másban, ne akarjuk Neked megmondani, hogy mit hogyan tegyél az életünkben, hanem merjünk az Igédben kijelentett akaratodban bízni és hinni, és várni azt, hogy aszerint cselekszel, és amíg várakozunk, adj bizonyosságot, hogy ez a Te akaratod. Urunk, kérünk, hogy ne pusztán a tetteidre nézzünk, ne pusztán aszerint akarjunk egy istenképet magunknak formálni, hanem lássuk meg azt a kegyelmes, irgalmas, könyörülő Megváltót, akit az Ige kijelent nekünk, aki a golgotai keresztre ment értünk.

Kérünk, hogy így segíts meg bűnnel szembeni küzdelmeinkben, nehéz helyzetekben. Te adj erőt azoknak a testvéreinknek, akik különféle betegségekben szenvednek, vagy a magány terhét kell hordozniuk, vagy úgy látják, hogy életük összeomlóban van. Kérünk, hogy hadd tudjanak ők is, mint ez a bélpoklos, Hozzád jönni, és leborulni Eléd, nem törődve azzal, hogy mit mond a tömeg, mit tart őfelőle, bízva Benned, hogy Te képes vagy megtisztítani. És köszönjük, hogy Te azt, aki Hozzád megy, nem küldöd el magadtól.

Könyörgünk, hogy hadd hirdethessük ezt az evangéliumot szeretteink körében. Könyörülj családtagjainkon, de könyörülj, kérünk, nemzetünkön is. Add, hogy népünk, amely a bűnben vesztegel, hadd lássa meg egyedüli megváltó Urát. Könyörgünk egyházunk vezetőiért, az evangéliumot hadd képviseljék, ne vonják el őket a világban különféle divatos irányzatok. Könyörgünk népünk vezetőiért is, különösen azokért, akik Tebenned testvéreink, add Lelked bölcsességét Igéd szerint meghozni döntéseiket, és irányítani országunkat.

Kérünk, hogy egyen-egyenként is hadd tudjuk Rád bízni magunkat. Köszönjük, hogy Te magad vagy az, aki ebben előrébb viszel, és aki alkalmassá teszel minket erre.

Magasztalunk azért, hogy minden napon velünk vagy a világ végezetéig, vagy amíg magad mellé nem veszel bennünket, és ez lehet a mi reménységünk.

Áldott legyen a Te háromszor szent neved!

Ámen.

272,1-2. ének

1. Mind jó, amit Isten tészén, Szent az ő akaratja,
Ő énvélem is úgy tégyen, Mint kedve néki tartja.
Ő az Isten, Ki ínségben Az övéit megtartja, Hát légyen, mint akarja.

2. Mind jó, amit Isten tészén, Ő engemet meg nem csal,
De igaz ösvényen viszen, Én megelégszem azzal,
Hogy kedvében, Kegyelmeiben Ő forgatja dolgomat, Csak rá hagyom magamat.